

Отъ тритѣ нейковски дѣвици, отъ тритѣ дъщери на Евва изъ сатанинското пристанище, двѣтѣ вече попаднаха въ Сливенскійтъ рай.

Ганка сѣди задъ рѣшеткитѣ на харема, тя вече не е Евва, а хубава Фатме, пѣе езани и струва метани на намаза. Тя си куса отъ ябълката на змѣйтѣ, щастлива и довольна, макаръ и да глѣда на Божийтъ свѣтъ прѣвъ рѣшетката. Нейното сърдце, упоено отъ любовъ, живѣе само съ това чувство; тя испита доказателства на любовъ и сама люби, ней ѝ са откри новъ свѣтъ, тя живѣевъ райтъ, и изъ пълна чаша се опива съ нектаря на блаженството.

Елена испадна подъ настояничеството на такава опекунка, която е хвърчала високо и ниско, и като се простила съ милионитѣ и славата на свойтъ баща, не останала въ маницката кѣщичка съ зеленитѣ прозорци, но се скрила подъ палубата на парахода. Такава настояница, такава майка за младата дѣвойка, е по-лоша и отъ змията. Тя ще съумѣе до насищане да я нахрани съ ябълки; тя сама ги е ѣла, докѣтъ е можала, засега хубаво ще ѝ раскаже какъвъ вкусъ тѣ иматъ. Елена вече не е предишната; макаръ по-нѣкога и да мечтае за казакъ-юнакъ, макаръ прѣдъ очитѣ ѝ по-нѣкога да се рисува Пегръ, красивъ и левентъ, съ черни мустачки и тъмни очи, но въ нейното сърдце се загнѣздиха вече двѣ искрички изъ очитѣ на мютесарифина. Грижливата штубенмедхентъ раздухва пламъкътъ съ думитѣ на змѣйтѣ за накити, за богатството и неговото значение, и колкото неопитното сърдце и да се отвърща отъ роскошността, нѣ заради роскошността то е готово да опита ябълчищата.

Мария е чиста дѣвойка, дѣвойка на България, тя странствува по-горитѣ, рѣдомъ съ войводата, юнака на България. Тя знае че той е жененъ, че тя не е за него, но че той е за България и тя е за България. Нейното сърдце е щастливо на земята отъ това, че тя води защитника на Българската свобода, душата ѝ хвърча въ небесата и моли Бога за освобождението на България.